

Arrest

nr. 266 486 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 november 2021.

Gelet op de beschikking van 2 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Frankrijk internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Frankrijk verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Frankrijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Frankrijk, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Frankrijk van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Frankrijk verleend werd, te weerleggen.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Frankrijk verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Frankrijk. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt dat zij bewijs had van de gewelddadige incidenten, maar dat deze niet serieus werden genomen door de Franse politie en het gerecht. Hij stelt dat zij werden opgepakt maar al na één dag werden vrijgelaten. Een advocaat zou hem hebben gezegd dat er volgens de rechter onvoldoende bewijzen waren. Verder stelt hij door dezelfde familie in België ook al te zijn lastig gevallen, en worden de daders door de Belgische politie gezicht.

De Raad stelt dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan het motief in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt dat niet blijkt dat de Franse overheid in gebreke zou zijn gebleven nu zij de desbetreffende familie meerdere malen hebben aangehouden en bij gebrek aan bewijs hebben vrijgelaten. De beschermingsplicht van de overheid om haar burgers te beschermen betreft geen

resultaatsverbintenis. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Zo stelt verzoeker bovendien zelf dat de desbetreffende familie in België tevens feiten heeft gepleegd en dat de Belgische overheden nog op zoek zijn naar hen. Verzoeker toont alvast niet aan dat de Franse overheden niet in staat zijn verzoeker te beschermen.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Frankrijk.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2021, voert verzoekende partij aan dat zij in België internationale bescherming vraagt omdat zij in Frankrijk belaagd wordt door een andere Syrische familie omwille van het huwelijk van haar zoon. Verzoekende partij legt een aanvullende nota neer met een klacht van haar neef bij de politie waaruit blijkt dat ook die neef aangevallen werd door een lid van deze Syrische familie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten, waar zij er opnieuw op wijst Frankrijk, waar zij internationale bescherming geniet sedert 2015, te hebben verlaten en hier in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omwille van problemen met een andere Syrische familie, dit omwille van het huwelijk van haar zoon.

De Raad beklemtoont in dit verband dat, gelet op de door verzoekende partij eerder bijgebrachte documenten van onder meer de Franse politie en justitie alsook wat o.a. de ter zitting per aanvullende nota bijgebrachte klacht van beweerdelijk een neef bij de Brusselse politie d.d. 22 juli 2021 en het medisch attest van een Brussels ziekenhuis met betrekking tot diezelfde neef betreft, de problemen die

verzoekende partij en haar familie met die andere Syrische familie, A. N. genaamd, kennen, niet worden betwist.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan, zo dient te worden benadrukt, en voormelde per aanvullende nota neergelegde klacht bij de Belgische politie en het Belgisch medisch attest aangaande haar beweerde neef zijn evenmin van aard aan die vaststelling enigszins afbreuk te doen, dat zij voor die problemen geen beroep kan doen op de Franse autoriteiten en dat deze haar niet zouden kunnen of willen helpen, zoals eerder als volgt in de beschikking van 8 november 2021 werd vastgesteld:

“Verzoeker herhaalt dat zij bewijs had van de gewelddadige incidenten, maar dat deze niet serieus werden genomen door de Franse politie en het gerecht. Hij stelt dat zij werden opgepakt maar al na één dag werden vrijgelaten. Een advocaat zou hem hebben gezegd dat er volgens de rechter onvoldoende bewijzen waren. Verder stelt hij door dezelfde familie in België ook al te zijn lastig gevallen, en worden de daders door de Belgische politie gezicht.

De Raad stelt dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan het motief in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt dat niet blijkt dat de Franse overheid in gebreke zou zijn gebleven nu zij de desbetreffende familie meerdere malen hebben aangehouden en bij gebrek aan bewijs hebben vrijgelaten. De beschermingsplicht van de overheid om haar burgers te beschermen betreft geen resultaatsverbintenis. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Zo stelt verzoeker bovendien zelf dat de desbetreffende familie in België tevens feiten heeft gepleegd en dat de Belgische overheden nog op zoek zijn naar hen. Verzoeker toont alvast niet aan dat de Franse overheden niet in staat zijn verzoeker te beschermen.”

Verzoekende partij houdt weliswaar voor, doch toont niet *in concreto* aan dat het haar als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk met betrekking tot haar problemen met voornoemde familie aan bescherming vanwege de Franse autoriteiten ontbreekt. De Raad wijst erop en onderstreept dat de door verzoekende partij ter zitting neergelegde klacht bij de Brusselse politie van beweerdelijk een neef en het Belgisch medisch attest betrekking hebben op verklaarde criminele feiten hier in België, en derhalve niets wijzigen aan en geenszins vermogen een ander licht te werpen op hetgeen eerder al werd vastgesteld aangaande verzoekende partij haar beschermingsmogelijkheden in Frankrijk, waar zij internationale bescherming geniet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Frankrijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS